

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΟΥ *REBEL*

ΡΟΣ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΜΙΚΡΟ
ΚΑΥΜΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΕΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΘΑΥΜΑ

«Ζωηρό, γεμάτο ένταση και αγωνία και γραμμένο υπέροχα.
Πρόκειται για μια περιπέτεια που έχει τη στόφα του κλασικού,
αλλά είναι παράλληλα φρέσκια και συναρπαστική.

Η γραφή του Ρος Μοντγκόμερυ γίνεται όλο
και πιο στιβαρή από βιβλίο σε βιβλίο».

Katya Balen

ΕΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟ REBEL

«Συναρπαστική, άκρως συγκινητική ιστορία».

Daily Mail

«Το βιβλίο αυτό σου προσφέρει την ίδια αίσθηση
χαράς με το να έχεις έναν σκύλο να κοιμάται ευτυχισμένος
στα πόδια σου. Ευτυχώς όμως μυρίζει καλύτερα!»

The Times – «Τα 21 καλύτερα παιδικά βιβλία του 2024»

«Ο Ρος Μοντγκόμερυ δίνει στον χαρακτήρα του Ρέμπελ
όλα εκείνα τα στοιχεία που μας κάνουν να αγαπάμε τα σκυλιά.

Πρόκειται για μια συγκινητική ιστορία που ο κόσμος
θα λατρεύσει... Σαν ένας σκύλος που τρέχει χαρούμενος πέρα
δώθε – τέτοια αίσθηση σου αφήνει. Είναι αδύνατον
να μη σου φτιάξει τη διάθεση».

Times

«Η συγκινητική αυτή περιπέτεια, που έχει για αφηγητή τον, αξιαγάπητο μέσα στην αφέλειά του, πεισματάρη σκύλο του τίτλου, είναι δέδαιο ότι θα αγαπηθεί πολύ απ' τα παιδιά».

Guardian

«Ένα διβλίο σκέτη λιχουδιά, που κουνάει την ουρά του και σε κοιτάει με σκυλίσια μάτια και ξεχειλίζει από περιπέτεια, χιούμορ και ζεστασιά».

Ross Welford

«Το *Rebel* μού ράγισε την καρδιά και ταυτόχρονα την έκανε να ανθίσει. Είναι ένα διβλίο που πραγματικά αγγίζει την τελειότητα».

Natasha Farrant

«Μια πανέμορφα χτισμένη, συγκινητική ιστορία».

Abi Elphinstone

«Ένα διβλίο που γίνεται μεμιάς κλασικό. Έχει εξαιρετική γραφή και ένα συναρπαστικό στόρι».

Katya Balen

«Μια υπέροχη, ανυπόκριτη περιπέτεια».

Sophie Anderson

«Η πιο καλή ιστορία για το πιο καλό σκυλί. Αγαπώ πια τον Ρέμπελ σαν να είναι ο σκύλος μου».

Carlie Sorosiak

ΡΟΣ ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

ΜΙΚΡΟ ΘΑΥΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης

Καρολίνα Μιζάν

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους

Ρος Μοντγκόμερυ, *Μικρό Θαύμα*

Ross Montgomery, *Small Wonder*

Μετάφραση: Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης, Καρολίνα Μιζάν

Υπεύθυνη έκδοσης: Υδόνη Καρύδη

Επιμέλεια: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright© για το κείμενο Ross Montgomery, 2025

Copyright© για την εικονογράφηση εξωφύλλου Keith Robinson, 2025

Copyright© για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2025

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τη Walker Books Ltd

87 Vauxhall Walk, London SE11 5HJ, 2025

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Οκτώβριος 2026

KET K099 ΚΕΠ 628/26 ISBN 978-618-07-1876-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 — ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

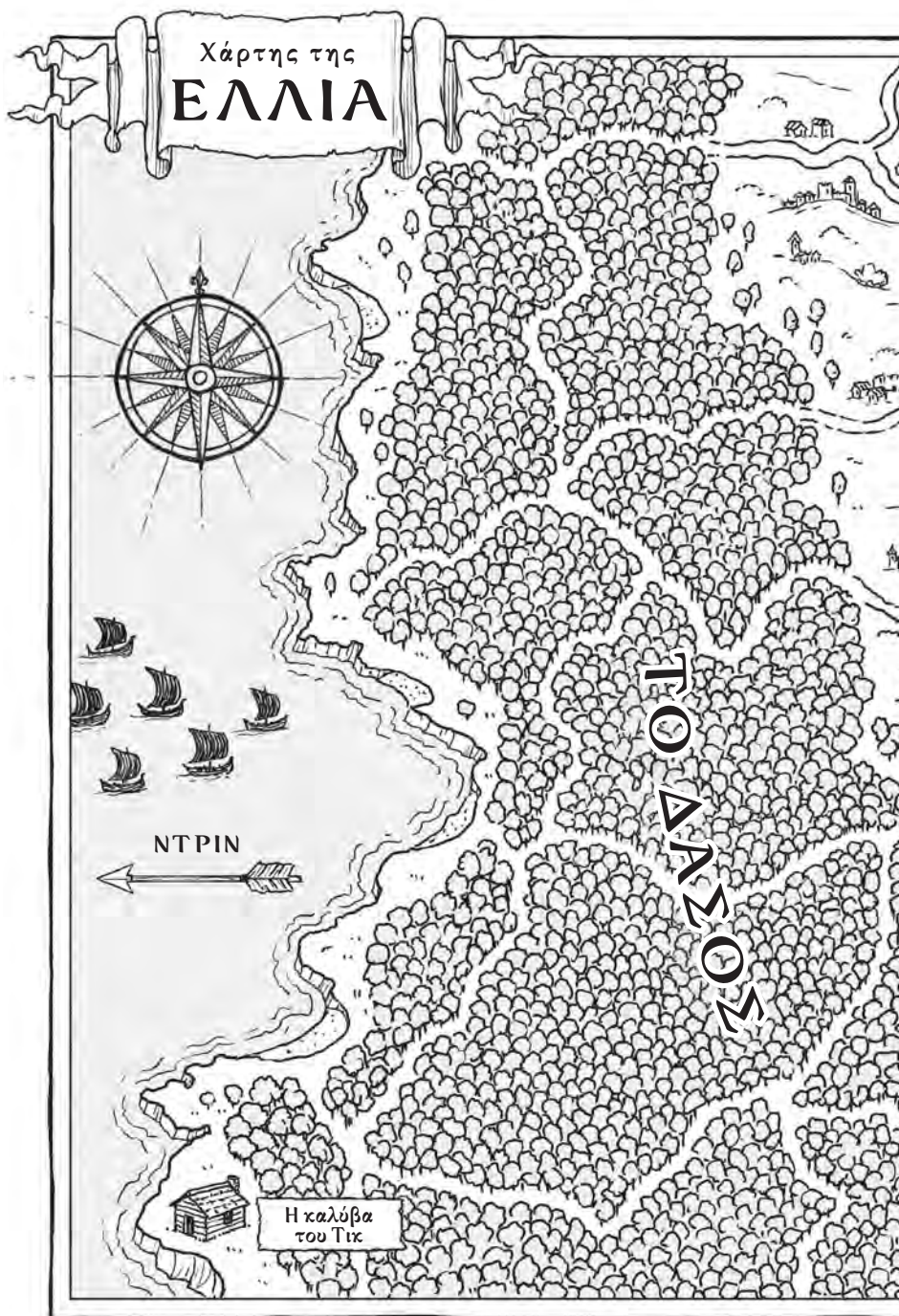
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ — ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 — ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

«Δεν είναι αυτά που έχω το βασίλειό μου,
είναι αυτά που κάνω».
Τόμας Καρλάιλ

Χάρτης της
ΕΛΛΙΑ

ΝΤΡΙΝ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ

Η καλύβα
του Τις

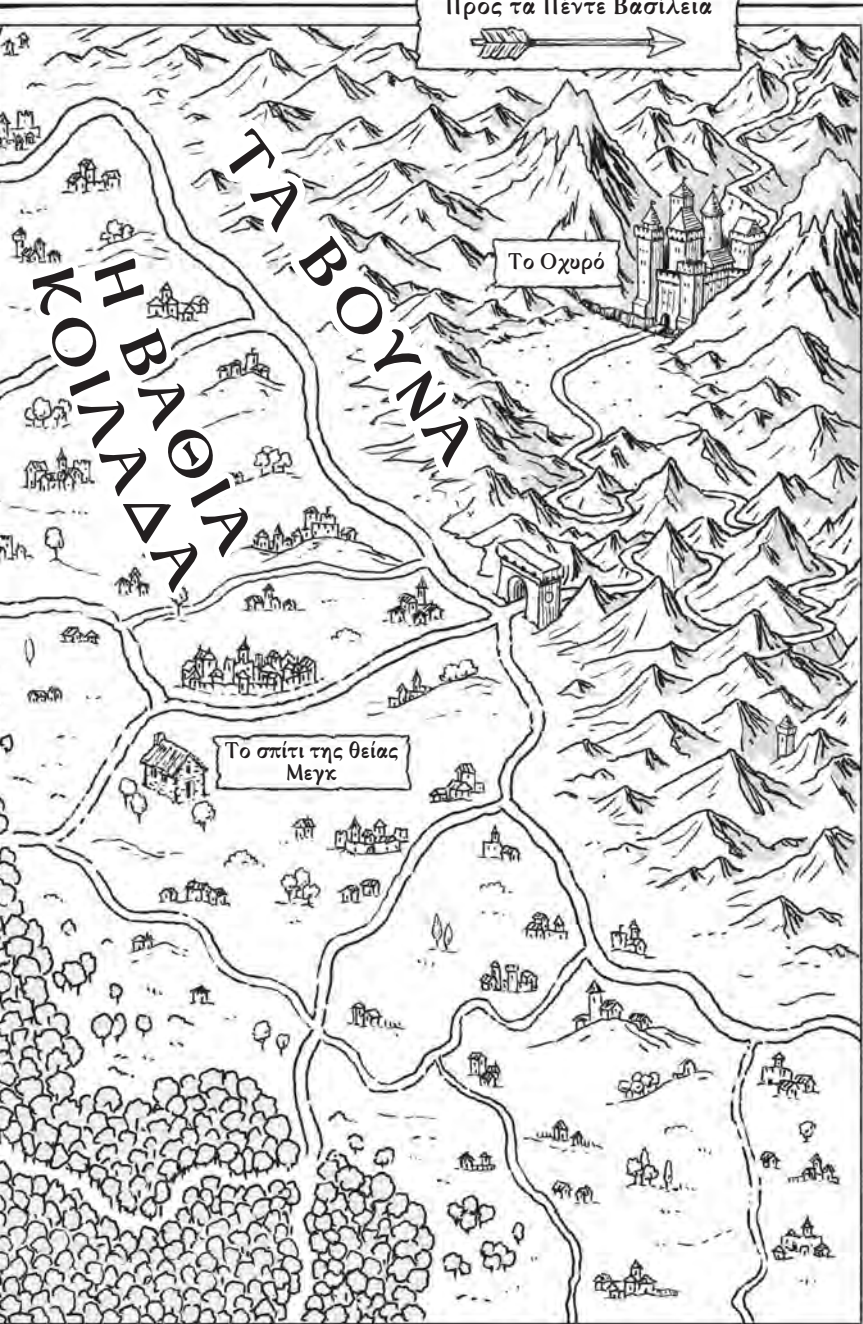
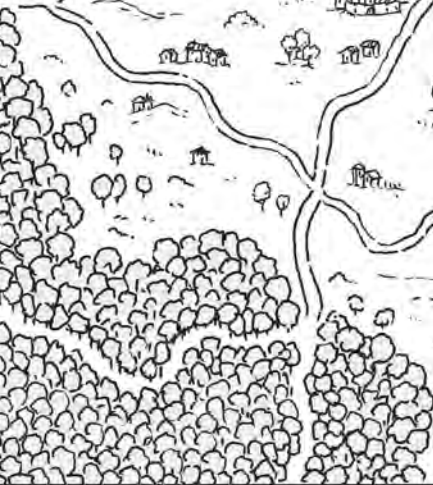
Προς τα Πέντε Βασίλεια

ΚΟΙΝΩΝΙΑ
ΒΑΝΔΑΛΩΝ
ΤΑ ΒΟΥΛΑ

Το Οχυρό

Το σπίτι της θείας
Μεγκ

И КАЛУВА

1

Ο ΤΙΚ

«Τρόφιμα... νερό... ξύλα...»

Ο Τικ δάδιζε στο δάσος, μαζεύοντας τα πεσμένα κλαδιά. Η στοίβα στην αγκαλιά του είχε πια βαρύνει για τα καλά, όμως για να βγάλεις τον χειμώνα στην Έλλια χρειάζονται πολλά καυσόξυλα κι αυτά χρειάζονταν χρόνο για να ξεραθούν ώστε να καίγονται καλά. Ο Τικ συνέχιζε να βαδίζει μουρμουρώντας μονάχος του.

«Μετά πρέπει να φτιάξουμε τα παραθυρόφυλλα... μετά να πιστώσουμε τη στέγη...»

Κάτι τον έσπρωξε στην πλάτη τόσο δυνατά, που λίγο έλλειψε να του πέσουν τα ξύλα. Στράφηκε αμέσως τσατισμένος. «Πετρούλα! Για κάνε μου τη χάρη!»

Η Πετρούλα ήταν το άλογό του. Μια γκριζα πιτσιλωτή φοράδα κάπου ένα εβδομήντα ύψος, με μακριά άσπρη χ αίτη και ανάλογη ουρά. Κόντευε τα είκοσι πια – οι εποχές της δόξας της είχαν περάσει, αν και ποτέ δεν ξέρεις... Τίποτα δεν της ξέφευγε της Πετρούλας. Και τώρα σκουντούσε τον Τικ με τόση δύναμη, που δεν αποκλείεται να του άφηνε και μελανιά, κι έξιχνε το χώ-

μα με τις οπλές της, σαν να του έλεγε *Ει, είναι σημαντικό.*

Ο Τικ ακολούθησε το βλέμμα της και αναστέναξε. Ο Λιφ χοροπηδούσε γύρω απ' τον κορμό ενός δέντρου, τραγουδώντας μ' όλη του τη δύναμη.

«Λιφ!» του φώναξε θυμωμένος. «Είχες πει ότι θα με βοηθούσες».

«Μα σε βοηθάω» είπε ο Λιφ κουνώντας ψηλά ένα τόσο δα κλαδάκι.

Ο Τικ φούντωσε απ' τα νεύρα του. Μπορεί ο Λιφ να ήταν ο μικρός του αδερφός, αλλά κατά την άποψή του δεν είχαν τίποτα κοινό. Ο Τικ αγαπούσε τη δουλειά· ο Λιφ αγαπούσε το παιχνίδι. Του Τικ του άρεσε να φτιάχνει πράγματα· του Λιφ του άρεσε να τα χαλάει. Ο Τικ ήταν δέκα χρονών· ο Λιφ καλά καλά δεν είχε κλείσει τα πέντε. Όμως ούτε και εξωτερικά έμοιαζαν. Ο Τικ ήταν λιγνός και μελαχρινός, ενώ ο Λιφ είχε μακριές ξανθές μπούκλες που του έφταναν στους ώμους σχεδόν.

«Δεν έχουμε χρόνο για τέτοια» μουρμούρισε ο Τικ. «Ο χειμώνας δεν αργεί. Όταν οι χιονοθύελλες κατεβούν απ' τα βουνά, θα δεις τι έχει να γίνει. Να θυμάσαι, το χιόνι δεν αστειεύεται. *Μια μικρή νιφάδα από μόνη της δεν μπορεί να κάνει τίποτα, αλλά πολλές μαζί...*»

Τα λόγια αυτά έβγαιναν από μέσα του τόσο εύκολα, που άργησε να το συνειδητοποιήσει. Ξαφνικά, ενώ έσκυβε να μαζέψει και άλλα ξύλα, πάγωσε.

«...πολλές μαζί μπορούν να σε σκοτώσουν».

Ήταν του Παππού αυτά τα λόγια. Μια από τις αγα-

πημένες του φράσεις. Είχε εκατοντάδες τέτοιες, ο Τικ ήξερε μία τουλάχιστον για κάθε περίπτωση.

Μόνο αυτές τούς είχαν απομείνει πια απ' τον Παππού. Οι τρυφερές του σιωπές... Η ζεστή προστατευτική αγκαλιά της φωνής του... Όλα αυτά είχαν φύγει μαζί του.

Η θλίψη τού έφερε έναν κόμπο στον λαιμό και έσκυψε λίγο για να συνέλθει. Έπειτα τέντωσε πίσω τους ώμους και στάθηκε στητός.

«Πρέπει... πρέπει λοιπόν να είμαστε προετοιμασμένοι. Μην ξεχνάς πως θα είναι ο πρώτος μας χειμώνας δίχως τον Παππού. Τώρα πια είμαστε μόνοι μας». Τοποθέτησε τα ξύλα στη ράχη της Πετρούλας, δένοντάς τα σφιχτά μ' ένα παλιό σχοινί. «Αυτό σημαίνει πως πρέπει να δουλέψουμε πιο σκληρά από ποτέ. Πρέπει να φανούμε γενναίοι. Σαν μεγάλοι».

Οι επόμενες λέξεις ήταν εκεί, στην άκρη της γλώσσας του, μα ο Τικ ήξερε πως αν τις έλεγε θα άρχιζε να κλαίει. *Πρέπει να τον κάνουμε περήφανο.*

Θα έδινε τα πάντα για να κάνει τον Παππού περήφανο ο Τικ. Εκείνος του είχε μάθει όσα ήξερε για να μπορεί να επιδιώνει στο δάσος – πώς να φτιάχνει παγίδες, πώς να ξεχωρίζει τους δηλητηριώδεις καρπούς, πώς να βρίσκει καταφύγιο. Και την καλύδα ο Παππούς την είχε φτιάξει, με τα ίδια του τα χέρια, στο πιο απομονωμένο σημείο της ακτής της Έλλια, χιλιόμετρα μακριά από κάθε άλλον άνθρωπο. Κάποιες φορές, περνούσαν μήνες ολόκληροι δίχως να αντικρίσουν ψυχή. Από τότε που ο Παππούς πέθανε, το δάσος έμοιαζε ακόμα πιο άδειο.

«Έλα» αναστέναξε ο Τικ. «Πάμε πίσω στην καλύδα. Πρέπει να παστώσουμε και τους τελευταίους καρπούς».

Ο Λιφ δεν απάντησε. Δεν τον άκουγε καν. Κοιτούσε πέρα απ' τα δέντρα, προς τη θάλασσα.

«Λιφ!» του φώναξε. «Μ' ακούς που σου μιλάω; Έλεγα...»

«Τι είναι εκείνα εκεί;» είπε ο Λιφ.

Ο Τικ ήταν έτοιμος να τον καταδιώκει πάλι, αλλά μετά σήκωσε το βλέμμα και οι σκέψεις του διαλύθηκαν στη στιγμή, σαν μια χούφτα σκόνη σε ένα φύσημα.

Το δάσος όπου δρίσκονταν απλωνόταν παράλληλα με μια βοτσαλωτή ακτή που την έδρεχαν γαλαζοπράσινα κύματα. Πίσω της και μέχρι τον ορίζοντα εκτεινόταν η θάλασσα της Έλλια. Από εκεί, το βλέμμα δεν συναντούσε για χιλιόμετρα ολόκληρα το παραμικρό εμπόδιο. Κάποιες φορές, όταν η ατμόσφαιρα ήταν καθαρή, ο Τικ μπορούσε να δει μέχρι πέρα, το βασίλειο της Ντριν.

Τώρα, όμως, δεν μπορούσε να το δει. Το μόνο που έβλεπε ήταν μαύρα πανιά, διάσπαρτα απ' άκρη σ' άκρη.

Το ξύλο που είχε μαζέψει τελευταίο τού έπεσε απ' τα χέρια. Κατάλαβε στη στιγμή τι ήταν αυτό που έβλεπε. Ήταν μια αρμάδα: Χιλιάδες πολεμικά πλοία που πλησίαζαν στην ακτή. Έρχονταν οι Ντρίνιοι.

Ο Παππούς είχε πει στον Τικ όλα όσα έπρεπε να ξέρει για την Ντριν – για τον αιμοδιψή αυτοκράτορά της, για τις πολεμικές της μηχανές, για τους μαυροντυμένους της καθαλάρηδες που σάρωναν το ένα βασίλειο μετά το άλλο σαν θανατηφόρο κύμα.

Δεν ήταν λίγες οι φορές που είχαν προσπαθήσει οι Ντρίνιοι να εισβάλουν στην Έλλια. Ποτέ όμως δεν είχαν καταφέρει να την κατακτήσουν. Μόλις ο χειμώνας κατηφόριζε απ' τα δουνά, διέσχιζαν πάλι τη θάλασσα, βάζοντας πλώρη για πίσω. Όπως και να είχε, ο Παππούς άφηνε πάντα δίπλα στην πόρτα της καλύδας έναν σάκο με τα απαραίτητα: νερό, τσακμακόπετρες, ένα τόξο, βέλη, εφεδρικά ρούχα, ένα μαχαίρι. *Για κάθε ενδεχόμενο*, έτσι έλεγε.

Και τώρα ήταν γεγονός. Ο στρατός της Ντριν εισέβαλε στην Έλλια.

Ο Τικ ατένισε τη σκοτεινή γραμμή των πλοίων στον ορίζοντα. Τα τρόφιμα, τα καυσόξυλα, οι δουλειές στην καλύδα... Όλα αυτά είχαν πια χάσει το νόημά τους.

Σε λίγες μέρες –σε ώρες, αν ο άνεμος δεν άλλαζε– τα πλοία θα έφταναν στην ακτή και τα παράλια της Έλλια θα πλημμύριζαν από χιλιάδες πεζικάριους της Ντριν, τοξότες, καθαλάρηδες και από ό,τι άλλο θες. Ο στρατός θα έμενε για καμιά βδομάδα στην ακτή για να προετοιμαστεί και έπειτα θα προχωρούσε στο εσωτερικό του βασιλείου, περνώντας από κάθε χωριό και καίγοντας ό,τι έβρισκε στο διάδα του. Τίποτα δεν θα άφηνε όρθιο, τίποτα δεν θα γλίτωνε. Δεν υπήρχε μέρος να κρυφτείς, ούτε και τρόπος να τους αντισταθείς. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ο Τικ ήταν να τρέξει μακριά.

«Τικ;» Ο Λιφ μίλησε ξανά με την ανησυχία να σέρνεται αργά μέσα στη φωνή του. «Τι είναι αυτό που βλέπουμε;»

Ο Τικ δεν είχε χρόνο να του εξηγήσει. Έπρεπε να πάει αμέσως στην καλύδα, να πάρει τον σάκο. «Λιφ, μην κουννηθείς. Πετρούλα, πρόσεχέ τον!»

Η Πετρούλα χλιμίντρισε, σαν να του έλεγε *Μείνε ήσυχος*. Ο Τικ πέταξε τα γκέμια στα χέρια του αδερφού του. Τα μάτια του Λιφ ήταν πια τεράστια, ορθάνοιχτα, τρομαγμένα. «Τ... Τις; Πού πηγαίνεις;»

Ο Τικ, όμως, έτρεχε κιόλας μέσα στο δάσος. Έπρεπε να κάνει ό,τι του είχε πει ο Παππούς. Να βρει το σακίδιο, να το γεμίσει με όσο περισσότερα βάζα με φαγητό μπορούσε να κουβαλήσει και να φύγει σφαίρα.

Πρέπει οπωσδήποτε να είστε γρήγοροι. Να σιγουρευτείτε πως δεν σας είδε κανείς.

Ποτέ ο Τικ δεν είχε καταλάβει γιατί ο Παππούς ανησυχούσε τόσο. Ποιος στην ευχή θα τους έδλεπε σε τούτη την ερημιά, τόσο μακριά απ' το κοντινότερο χωριό; Σύμφωνα θα είχε στα χέρια του το σακίδιο και μετά θα καβαλούσαν την Πετρούλα, η οποία θα κάλπαζε μακριά με όση δύναμη είχε. Να, έφτανε κιόλας στην καλύδα, διέσχιζε τα τελευταία δέντρα...

Φρέναρε τόσο απότομα, που γραπώθηκε από έναν κορμό για να μην πέσει. Στο τσακ πρόλαβε να συγκρατήσει την κραυγή που πήγε να βγει απ' το λαρύγγι του.

Κάποιος ήταν έξω απ' την καλύδα.

2

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

⁴**Η**ταν ο πρώτος άνθρωπος, πέρα απ' τον Λιφ, που έδλεπε ο Τικ εδώ και εβδομάδες. Ένας άντρας, μαυροντυμένος απ' την κορφή μέχρι τα νύχια – είχε πλησιάσει το παράθυρο για να κοιτάξει μέσα, γυρισμένος πλάτη προς το μέρος του, έτσι ο Τικ δεν μπορούσε να δει το πρόσωπό του... Μπορούσε να δει, όμως, το τόξο που είχε κρεμασμένο στον ώμο του. Τη φαρέτρα με τα κοφτερά βέλη, που οι αιχμές τους γυάλιζαν στο φως του ήλιου, στην πλάτη του.

Το καμπυλωτό σιλήτο που τράδηξε με ένα γαντοφορεμένο χέρι απ' τη ζώνη του.

Ο Τικ είχε παραλύσει. Ληστής θα ήταν – τι άλλο; Πάντα εμφανίζονταν εκεί κοντά στον χειμώνα, μόλις η τροφή άρχιζε να σπανίζει. Ο Παππούς είχε δώσει στον Τικ το παλιό του σπαθί, μήπως και κάποιος από δαύτους δοκίμαζε να μπει στην καλύδα. Η λαβή του είχε λειανθεί απ' την πολλή χρήση, μα η λεπίδα του έκοβε ακόμη σαν ξυράφι. Ο Τικ, όμως, το είχε αφήσει στο δωμάτιό του. Γιατί δεν το πήρε μαζί; *Ανόητε, ανόητε!*

Ξάφνου, μια στριγκλιά ακούστηκε απ' τον ουρανό

και ο Τις χώθηκε μεμιάς μέσα στις φτέρες. Μια σκοτεινή μορφή έφερνε κύκλους πάνω απ' τα δέντρα: Ένα γεράκι σδέλτο, πανέξυπνο και θανατηφόρο. Ο Ξένος έδωσε το σιλέτο πίσω στη θήκη του κι άπλωσε το γαντοφορεμένο χέρι του, και τότε το πουλί δούτηξε αμέσως κάτω για να το συναντήσει. Ο Τις διέκρινε ένα χαρτί τυλιγμένο στο πόδι του.

Ένα παγερό κύμα τρόμου τον πλημμύρισε. Ο Τις είχε καταλάβει τι πραγματικά ήταν αυτός ο άντρας. Δεν ήταν τελικά ληστής.

Ήταν Κυνηγός.

«Όταν γίνει η εισβολή» του είχε πει κάποτε ο Παππούς, «Οι Ντρίνιοι δεν θα στείλουν μονάχα στρατό. Πρώτα θα στείλουν τους πιο αιμοσταγείς δολοφόνους τους. Κυνηγούς τούς λένε».

«Γιατί;» τον είχε ρωτήσει ο Τις.

«Για να καθαρίσουν τον τόπο» του είχε πει σκυθρωπός ο Παππούς. «Ένας Κυνηγός ολόκληρο χωριό μπορεί να σφάξει μονάχος του μέσα στη νύχτα. Κινούνται ανάμεσα στις σκιές και σκοτώνουν στα μούλωχτά. Δεν φορούν καν πανοπλία – για να είναι άνετοι στις κινήσεις τους. Δουλεύουν πάντα μόνοι και χρησιμοποιούν εκπαιδευμένα γεράκια για να ανταλλάσσουν μηνύματα με τον αυτοκράτορα της Ντριν, που τους λέει τι ακριβώς να κάνουν».

Ο Τις ένωσε ένα ρίγος. Πιο τρομακτικό απ' όλα τού είχε φανεί το γεράκι – πιο πολύ και από εκείνο που είχε πει για τις σκιές. Ο Παππούς είχε κάνει επιτόπου ένα σκίτσο. Έδειχνε έναν άντρα ντυμένο στα μαύρα απ' την

κορυφή ως τα νύχια. Το καθετί πάνω του έμοιαζε κοφτερό σαν ξυράφι: Τα δέλη στην πλάτη, η λεπίδα στη ζώνη, το ράμφος του πουλιού με το κουκουλωμένο κεφάλι που καθόταν στον ώμο του.

«Μάθε να τους ξεχωρίζεις, Μικρό Θαύμα» του είχε πει ο Παππούς. «Και μάθε το καλά. Αν ποτέ δεις Κυνηγό, μη σκεφτείς να παραστήσεις τον ξύπνιο ή τον γενναίο. Μην προσπαθήσεις να κρυφτείς – δεν θα μπορέσεις. Μονάχα τρέξε μακριά. Το κατάλαδες;»

Η καρδιά του Τικ χτυπούσε δυνατά. Ούτε δέκα μέτρα πιο μακριά, στεκόταν ένας πραγματικός Ντρίνιος Κυνηγός. Είδε τον μαυροντυμένο άντρα να δάζει το χέρι στην τσέπη και να δγάζει ένα μακρόστενο κομμάτι ωμό κρέας που έσταζε αίμα. Μέχρι το γεράκι να το καταδροχθίσει, ο Κυνηγός έλυσε το χαρτί απ' το πόδι του και το διάδασε στα γρήγορα. Έπειτα κούνησε σκεπτικός το κεφάλι, έγγραψε διαστικά λίγες λέξεις στο κάτω μέρος του, το ξανάδεσε στο πόδι του γερακιού και τίναξε το χέρι, στέλνοντας πάλι το πουλί ψηλά. Εκείνο έδγαλε μια τελευταία ανατριχιαστική στριγκλιά και πέταξε μακριά, πάνω απ' τα δέντρα. Έπειτα, ο Κυνηγός έδγαλε το στιλέτο του, άνοιξε την πόρτα της καλύδας και γλίστρησε μέσα σιωπηλός σαν το σκοτάδι.

Ο Τικ ένιωθε ακόμα την κραυγή να έχει παγώσει στο λαρύγγι του. Ο Κυνηγός ήταν μέσα στην καλύδα. Δεν υπήρχε τρόπος πια να πάρει τον σάκο με τα απαραίτητα. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να ακολουθήσει τη συμβουλή του Παππού και να το σκάσει.

Σήκωσε αργά το κορμί του και έφυγε αθόρυβα προς

το δάσος, με τις σκέψεις να στριφογυρνούν στο μυαλό του. Βρήκε τον Λιφ και την Πετρούλα να στέκονται στο σημείο που τους είχε αφήσει. Ο Λιφ έστριβε νευρικά στα χέρια του τα γκέμια και έδειχνε ακόμα πιο μικρός απ' ό,τι ήταν.

«Πάμε» είπε ο Τικ.

Άρπαξε το δεμάτι με τα κλαδιά που είχε δέσει στη ράχη της Πετρούλας και τα πέταξε όπως όπως στο έδαφος. Δεν χρειάζονταν πια καυσόξυλα. Εκείνο που χρειάζονταν ήταν να αποκτήσουν όσο μεγαλύτερο προβάδισμα γινόταν από τον Κυνηγό.

«Τι πάμε;» ρώτησε ο Λιφ, κοιτώντας τον απορημένος.
«Πού πάμε;»

«Μακριά. Τώρα».

Ο Λιφ ήταν τελείως σαστισμένος. «Μα... τα παιχνίδια μου...»

«Ξέχνα τα. Πρέπει να τα αφήσεις εδώ».

Ο Λιφ έδειχνε έτοιμος να δάλει τα κλάματα.

«Μα... μα...»

«Όχι» τον έκοψε ο Τικ. «Μην κλάψεις, Λιφ. Πρέπει να φανείς γενναίος. Πετρούλα, υπόκλιση».

Η Πετρούλα γονάτισε αμέσως στα μπροστινά της πόδια. Ήταν το πρώτο πρώτο κόλπο που της είχε μάθει ο Παππούς, και το έκανε τέλεια. Έγειρε και το κεφάλι, σαν να έλεγε *Ναι, το ξέρω ότι είμαι έξυπνη*.

Ο Τικ σήκωσε τον Λιφ και τον έβαλε στη σέλα. Την είχε φτιάξει ο Παππούς και ήταν πολύ ιδιαίτερη. Είχε δύο κανονικές θέσεις: Μία πίσω για εκείνον και μια μι-

κρότερη μπροστά για τον Τικ, για να τον μάθει να ιππεύει. Στον Λιφ, όμως, ο Παππούς δεν είχε πρόλαβε να κάνει κανονικά μαθήματα. Μόνο τριποδίζοντας τον είχε πάει δόλτα η Πετρούλα τον μικρό. Ο Τικ θα ήθελε πολύ να έχει ένα δεύτερο σετ από παιδικά γκέμια για τον αδερφό του – αλλά ήταν και αυτά στην καλύβα, μαζί με όλα τα υπόλοιπα. Φαγητό, νερό... Και όχι μόνο αυτά, ένα σωρό πράγματα χρειάζονταν. Και, πέρα από την Πετρούλα και τα ρούχα που φορούσαν, δεν είχαν τίποτα. Ο Τικ άρχισε να απαριθμεί νοερά όσα τους έλειπαν. *Μια τσακμακόπετρα, μια πυξίδα, ένα φλασκί, ένα μαχαίρι...*

Έκανε παύση. Ναι. Είχε μόλις θυμηθεί πού μπορούσε να βρει μαχαίρι. «Περίμενέ με εδώ».

Ο Λιφ τον άρπαξε απ' το μανίκι – ήταν φανερό πως ο αδερφός του δεν ήθελε να μείνει πάλι μόνος. «Τ... Τικ;»

Δίχως να δγάλει λέξη, ο Τικ τράβηξε το μπράτσο του για να ελευθερωθεί και προχώρησε. Δίπλα τους υπήρχε μια ιτιά. Τα φύλλα της θρόιζαν απαλά στον άνεμο. Πέρασε ανάμεσά τους παραμερίζοντάς τα. Εκεί, μέσα στην κρυψώνα που δημιουργούσε η φυλλωσιά, υπήρχε ένας μικρός ξύλινος σταυρός. Ο Τικ γονάτισε δίπλα του και χάιδεψε με το ακροδάχτυλό του τα γράμματα που ο ίδιος είχε σκαλίσει πάνω του.

ΠΑΠΠΟΥΣ

Πάντα το αγαπούσε το δέντρο αυτό ο Παππούς. Γύρω απ' τον κορμό του ήταν τυλιγμένη μια κληματίδα – γε-

νειάδα του γέροντα έλεγαν σε εκείνα τα μέρη το αναρριχητικό αυτό φυτό. Ο Παππούς έλεγε για πλάκα ότι το δέντρο τού έμοιαζε – γέροντας ήταν κι εκείνος. Επιπλέον, η ιτιά απέπνεε γαλήνη, το ίδιο και ο Παππούς. Ακόμα και όταν άφησε την τελευταία του πνοή, έμοιαζε λες και έπαιρνε τον κυριακάτικο υπνάκο του – ο Τικ λίγο έλειψε να προσπαθήσει να τον ξυπνήσει.

Η ανάμνηση ήρθε στο μυαλό του από το πουθενά και τόσο ξαφνικά, που δεν πρόλαβε να τη σταματήσει. Ο Παππούς κάθεται στην αγαπημένη του καρέκλα. Κρατά το χέρι του Τικ και τον κοιτά στα μάτια για τελευταία φορά.

Θυμήσου τι σου έμαθα, Μικρό Θάύμα.

Μικρό Θάύμα. Έτσι τον έλεγε πάντα ο Παππούς – ο Τικ δεν ήξερε γιατί. Τότε δεν του άρεσε να τον λένε μικρό. Τώρα θα έδινε τα πάντα για να ακούσει τον Παππού να το λέει μια ακόμα φορά. Του έλειπε τόσο πολύ, που, κάθε φορά που τον σκεφτόταν, ένιωθε πόνο στην κοιλιά.

Να προσέχεις τον Αιφ. Να προσέχεις την Πετρούλα. Εγώ ό,τι μπορούσα το έκανα. Τώρα αναλαμβάνεις εσύ.

Ο Τικ έπιασε κάτι απ' τη δάση του σταυρού: Το παλιό αναδιπλούμενο μαχαίρι του Παππού. Το ζύγισε στην παλάμη του. Του φαινόταν κάτι σαν ιεροσυλία να το πάρει – ήταν του Παππού, όσο ήταν και η φωνή του, τα μάτια του, τα απαλά γκρίζα του μαλλιά. Όμως ο Τικ το χρειαζόταν. Χωρίς μαχαίρι, πώς θα πήγαινε να κυνηγήσει – κι αν δεν κυνηγούσε, τι θα έτρωγαν;

Όλα όσα ήξερε για το κυνήγι, ο Παππούς τού τα είχε

μάθει. Εκείνος του έδειξε πώς να ακονίζει τα δέλη του, πώς να ακολουθεί το θήραμά του, πώς να γδέρνει το σκοτωμένο ζώο. Και, το πιο σημαντικό απ' όλα, του είχε μάθει πώς να συγκρατιέται. Πώς να κάνει υπομονή, μέχρι το ελάφι να μπει για τα καλά στο οπτικό του πεδίο πριν εκτοξεύσει το βέλος.

«Να θυμάσαι, Μικρό Θάυμα, έχεις μία μόνο ευκαιρία» του είχε πει ο Παππούς. «Και πρέπει να την αξιοποιήσεις».

Τώρα μόνο καταλάβαινε πού αποσκοπούσε όλη εκείνη η εκπαίδευση. Για τούτο εδώ τον προετοιμάζε στην πραγματικότητα ο Παππούς. Όχι για να κρατά την καλύβα σε τέλεια κατάσταση, μα για να την εγκαταλείψει όταν ερχόταν η ανάγκη. Να αφήσει πίσω όλα όσα γνώριζε, όλα όσα αγαπούσε. Για να επιδιώσει.

Δίπλωσε το μαχαίρι και έκλεισε τα μάτια. «Θα το αξιοποιήσω. Θα φροντίζω τον Λιφ και την Πετρούλα, όπως μου ζήτησες. Το υπόσχομαι».

«Τικ;»

Πίσω απ' τη φυλλωσιά του δέντρου, ο Λιφ κλαψούριζε πάλι. Ο Τικ έσφιξε τη γροθιά του και σκούπισε μ' αυτή τα μάτια του. Εκείνος δεν μπορούσε να κλάψει, κι ας το ήθελε. Έπρεπε πια να είναι σαν τον Παππού. Έπρεπε να είναι γενναίος. Έχωσε το μαχαίρι στην τσέπη του και πέρασε πάλι ανάμεσα απ' τα κλαδιά της ιτιάς. Ο Λιφ, με τα μάτια ακόμα ορθάνοιχτα, τον περίμενε καθισμένος στη ράχη της Πετρούλας. «Τι κάνεις;»

«Τίποτα» είπε ο Τικ. «Πάμε».

Έπιασε τα γκέμια της Πετρούλας και δάδισε όσο πιο γρήγορα μπορούσε μακριά απ' την ιτιά, σαρώνοντας με το βλέμμα τα δέντρα μήπως δει τον Κυνηγό. Ο Τικ ήξερε και την τελευταία σπιθαμή τούτης εδώ της περιοχής. Το μονοπάτι που οδηγούσε έξω απ' το δάσος δεν ήταν μακριά. Όταν θα έφταναν εκεί, θα μπορούσε να καθαλήσει την Πετρούλα και να καλπάσουν, δίχως να κινδυνεύει το άλογο να τραυματιστεί. Και μετά θα μπορούσαν να συνεχίσουν με ασφάλεια προς το...

Όμως δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη σκέψη του. Δίπλα τους ακριβώς ακούστηκε ξαφνικά ένα ρουθούνισμα, ο Τικ γύρισε τρομαγμένος και... Αντίκρισε ένα μαύρο άλογο να σκάδει τον αέρα με τις οπλές του πριν τις κατεβάσει με ορμή καταπάνω του.

Ο Ρος Μοντγκόμερυ υφαίνει μια επική περιπέτεια ακολουθώντας τα βήματα του δεκάχρονου Τικ και του μικρού του αδερφού Λιφ, οι οποίοι παρέα με το πιστό τους άλογο, την Πετρούλα, διασχίζουν τα βουνά και τα πυκνά δάση της Έλλια και συναντούν ληστές και ιππότες, αποφασισμένοι να πραγματοποιήσουν την τελευταία επιθυμία του παππού τους.

Ένα αγόρι πρέπει ν' αψηφήσει τον θάνατο και να κάνει αγώνα δρόμου ενάντια στον χρόνο για να σώσει ένα βασίλειο. Αποφασισμένος να ακολουθήσει την τελευταία συμβουλή του παππού του, ο Τικ ξεκινά ένα επικό ταξίδι, αντιμετωπίζοντας ληστές και επίορκους ιππότες.

«Μια επική περιπέτεια
με άφθονο συναίσθημα,
αλλά και αιχμηρή σαν βέλος».

—Emma Carroll

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-1876-8

9 786180 718768 >

Βονθ. κωδ. μπχ/ons 15876

